

nuselskej punk

green
scum

Zavíračka.
Pípa dopil
poslední.
Pak dopil
ještě
to, co
schovával
za zády.
Odtáh domů.
Do hospody.
Měl tam
i výčep.
Natočil
si jedno
vymazlený.
Dones ho ke
stolu. Šel
vyklepat
popelník.
Sed si.
Otevřel
Blesk. Čet
si. A lil.
Sám.

Green Scum

**NUSELSKEJ
PUNK**

AE 0756426

11

ražská integrovaná doprava

Dopravní podnik hl. m. Prahy, obecní společnost

BZKČ

CELOVČETNĚ SNÍŽENÉ (DPH)

**NEOZNAČENÁ JÍZDENKA
TRANSFER TICKET**

Uživatel je povinen označit si neprodleně Jízdenku před svým nástupem do dopravního prostředku či vstupu do přepravního prostoru.

Použití se řídí Tarifem PID.

NEOZNAČENÁ JÍZDENKA JE NEPLATEBNÁ.

Upřesnění na rubu jízdenky

Any ticket which has not been validated is invalid.

Validation stamp on reverse side of the ticket

Praha

90 min

pásma	90 min
4	
zones	

PRAGUE OR 4 ZONES

VALIDATION STAMP

Green Scum

NUSELSKEJ
PUNK

paseka

Vydání této knihy bylo podpořeno Ministerstvem kultury České republiky

© Green Scum, 2015

Illustrations © Lucie Bux, 2015

ISBN 978-80-7432-616-5

1. kapitola

„Pičo Džudo. Zejtra mám Den otevřenejch dveří. Se stav.“
Pípa se kymácel na výčepu Na Závisti. Vratkej a spokoje-
nej. Koukal na mě uslzenejma očima. V jedný ruce půllitr.
V druhý taky. Pípa hospodou žil.

Znám spoustu lidí. Lidí, co denně vymetaj knajpy. Patřím
mezi ně. Přejde mi to jako dobrej život. Voddělat si přes den
svý a večer strávit u piva. Přejde mi to stejně smysluplný,
jako cokoliv jinýho.

Akorát že, stejně jako další, jsem to odděloval. Hospoda
je hospoda. Fajn. Když ale táhnu domů, tak táhnu domů.

Pípa to měl jinak. Byt ve slepý uličce, která jak nechtěnej
appendix visí na Kloboučnický, si předělal na knajpu.

Zavíračka. Pípa dopil poslední. Pak dopil ještě to, co scho-
vával za zády. Odtáh domů. Do hospody. Měl tam i výčep.
Natočil si jedno vymazlený. Dones ho ke stolu. Šel vyklepat
popelník. Sed si. Otevřel Blesk. Čet si. A lil. Sám.

Pípa byl dokonalej.

Výčep měl v obyváku. V ložnici salónek. S televizí. Vždycky
když si tam chtěl sednout, si ho musel zamluvit.

„Vole Džudo. Včera sem to posral. Šlo finále v hokeji. Sem
si zapomněl dát rezervačku. Tak sem viděl hovno. Jen sem
přes dveře slyšel ten randál. Jsem piča.“

Štědrej večer si bukoval v září. Volal z automatu Na Závisti.
Na záznamník.

„Bych se Džudo nasral, kdyby to někdo zved. Na prvním
místě je kšeft, ne nějaký telefony.“

Pak přišel domů. Do hospody. Poslech si svůj vzkaz a zapsal
ho do diáře.

Pípa to měl rozdaný skvěle. Miloval utopence.

„Beru je z Makra. Sou levný a dobrý.“

Dokázal zdělat pětilitrovou sklenici za tejdén.

Nesnášel matesy.

„Džudo. To sem fakt posral. Nechal sem si zavízt kýbl

matesů. Mám je tam doteď. Netknutý. Matesy nikdo soudnej nežere. Si pamatuj.“

Pípa byl fakt snovej.

„Vole Džudo. Včera to šlapalo. Dobrej kšeft. Vysral sem se na zavíračku. Do pěti do rána. Já byl jak vyoraná mikomyška. Co ale naděláš, když hostům táhne?“

Tenkrát v jednom zrušil štěně a baterii fernetů.

„Vole Džudo. Zkusím meníčko. Kuchyň mi hapruje. Lidi si nosej svačiny. Vím, blbá doba, ale vocaď pocad.“

Udělal si na fb profil. Hospoda U Pípy. Pověsil tam info.

„Dnes Ratatouille.“

„Pičo Džudo. Klika, že nikdo nepřišel. Vůbec netuším, jak se to vaří. Taky sem radši přes oběd vodjel do Karlína.“

Dorazil jsem na Den otevřených dveří. Pípa si mě prohlíd přes kukátko. Odemk asi milon zámků.

„Si tu sám?“

Přikeyv jsem. Pípa si zhluboka oddech. Chyt mě za rukáv a vtáhnul dovnitř. Pět minut zamykal. Pak mě odved do výčepu. Posadil za stůl. Natočil pivo. Sed si ke mně.

„Tak ať to dnes vyjde.“

Vypil jsem první půllitr. Pípa šel natočit další. Natočil i sobě.

„Hele, Pípa, dorazí ještě někdo?“

Pípa si sed naproti mě. Kouk se mi do očí. Napil se. Postavil půllitr na tácek. Utřel si rty.

„Máš vole Džudo pocit, že je nás tu málo?“

Měl jsem ten pocit. Nechal jsem si ho ale pro sebe.

Zavrtěl jsem hlavou. Ne Pípa. Mám pocit, že je tu plno.

Napil jsem se piva. Pořádně. Umotal si brko.

Srát na to.

2. kapitola

Stál jsem na výčepu Na Závisti. Nedaleko u stolu seděl Svíčka. Zrovna se napil piva. Postavil ze dvou třetin plnej půllitr na tácek. Spadly mu cigára. Shejb se a zved je. Když se narovnal, nahnul si půllitr do klína.

Smolař Svíčka. Neznal jsem nikoho, na koho by se smůla lepila s takovým nadšením, jak na něj.

„Vole Džudo. Mně se pod rukama sere naprosto všechno.“ Víím z vyprávění, že si kdysi, na začátku devadesátých let, koupil polskýho fiata. Patnáctistovku. Za pět litrů. Po měsíci v tom vraku nefungovalo nic. Sedadla jen vpředu. Vzadu štokrlata. Když někoho vez, občas mu spolujezdec propad se štokrlem skrz podlahu.

Pronajal si garáž. Bydlel v Kloboučnický. V Nuslích. Asi proto si ji pronajal na Smíchově. Bouda bez elektriky. Měl představu, že fiata opraví. Vytuní. Že bude jezdit na tuninový srazy.

Aby na opravy viděl, koupil si malou plynovou bombu. S nástavcem. S punčoškou. Opravoval ten vrak za svitu plynový lampy. Těžkej punk.

Sehnal si malou černobílou sovětskou televizi. Za kilo. Nějakej Šilelis. Že ji zabuduje do palubní desky. Že bude za jízdy sledovat Receptář.

Celý to měl promyšlený. Usoudil, že prvák musí oddělat hauptnu. Takovej prorezlej dekl, pod kterým je motor. Když odšrouboval poslední šroub, pružiny zabraly. Tři hodky v kómatu. Málem mu to urazilo hlavu.

Koupil si ještě jeden model. Za dva litry. Na náhradní díly. Ten mu našťěstí po tejdnu ukradli.

Pak mu zvedli v garáži nájem. Nechal se odtáhnout ze Smíchova do Kloboučnický. Parkoval u chodníku a liboval si, že má majetek na očích.

Ucházelo mu kolo. Odmontoval ho a nechal auto nakřivo. Vyrázil do pneuservisu. Aby to neměl daleko, našel si jeden ve Zlatnický.

Dal kolo do plátěný kabely a vyrazil tramvají na Karlák. Pak metrem. V pneuservisu si to kolo vyfotili. Na nástěnkou. Neopravitelný, neb z pneumatiky lezly drátky. Dovnitř. Penetrovaly duši.

Kolo i s kabelou nechal v průjezdě.

Sehnal si jiný. Podobný, jen trochu větší. Stál na rovině, ale vypadalo to, že stojí ve svahu.

Jednou chtěl vyjet. Podařilo se mu nastartovat, až když ho sedm maníků rozstrkávalo až na Synkáč.

Bylo to v zimě. Čekal v autě. Že musí zahřát motor. Než se teplota dostala na dvacet stupňů, došel mu benzín.

Dva týdny trvalo, než ty samý maníky přemluvil, aby ho odstrkali zpátky.

Fiat mu stál opět pod okny. Svíčka spokojenej. Doma si kreslil skicy závodáků. Ten vrak byl pro něj osudovej.

Pak šel jednou ze Závisti. Okolo pólnoci. Měl po všech těch pivech hlad. Stavil se ve večerce. Pečivo neměli. Jen chleba v prášku.

Pek to v troubě do pěti do rána. Těšil se na nadejchanou světlou šumavu. Dočkal se malýho tmavýho dalamánku. Tvrdýho jak diamant.

Frustrovanéj ho jebnul z okna. Dalamánek propad předním sklem. Fiatu.

Svíčka ve smrti. Seběh schody. Vystřelil na chodník. Fiata nakop. Přesně do prostředního sloupku. Kterej jedinej nebyl zrezlej.

Šrouby v noze. Dva měsíce hospitalizace. Dost času na to, aby fiat definitivně zmizel. Nusle nejsou úschovna.

Jo, tohle byl Svíčka. Utíral si ruce o kalhoty a pomrkával.

Možná si dá ještě jedno. Možná ne.

Možná ho zas zvrhne. Možná ne.

Srát na to.

3. kapitola

Stál jsem na výčepu Na Závisti. Vedle mě Koráb. Upíjeli jsme z püllitru. Objevil se Preclík. Kulatej týpek, co byl děsně přes sladký.

„To sem rád, že tu ste, mládenci. Upek sem cukroví. Vanilkový rohlíčky. Ty se rozplývaj, jen na ně koukneš. Vymazlený jak kočičí jazýček. Vemte si. K pivku jak dělaný. Ani nebudete cejtit, že se vám rozpustily v tlamě.“

Vzali jsme si. Ze zdvořilosti. Já sladký vod jistý doby nemusím. Stejně jako Koráb. Akorát jsme nechtěli Preclíka nasrat. Bylo to o posledních Vánocích. Teda, těsně před nima. Tráva tenkrát přišel s tím, že jeden model z Michle chce uklidit před svátkama kvartýr.

„Šel bych do toho sám, koukaj z toho fajn prachy na ruku. Akorát že ten debil nesnáší konopí. Ze mě je vždycky cejtit.“

„Vole Tráva, kdysi sem s tebou uklízel u Zahradilky. Pamatuješ? Dostal sem dva prošlý žetony do bedny. Nebude to stejnej voser?“

„Vole Džudo. Sem teď v jinym levelu. Tyhle kšefty už mám vychytaný.“

Moc jsem tomu nevěřil. Napil jsem se piva. Zapálil cigáro. Nejsme s Korábem fanatici přes úklid. Ale zase se netopíme v merglích. Před svátkama každá kačka dobrá. Kurva, aby to nebyl voser. Odkejvli jsme to.

Druhej den jsme stepovali v Michli. S kýblem a hadrama. Jak nějaká dojebaná začínající úklidovka.

Otevřelo nám napomádovaný hovado. Gel na vlasy napatlanej snad až v podpaždí. Kretén nevidanej už od pohledu. Měli jsme se otočit a jít do hajzlu. Místo toho jsme vešli.

„Potřeboval bych to mládenci trochu vycídit. Už na to nestačím. Navíc mám teď před Vánoci spoustu rautů. Taky obden křtím. Prakticky se nezastavím. Naprosto ztahanej. Kácím se za bezvětrí. Troska, co snad ani nejde slepit.“

Tyhle píčoviny blil deset minut v kuse. Pak si vzal cosi, čemu říkal převlečník, a že večer přijde. Do tý doby ať bejvák svítí

jak kulky bernský salašnický feny. Byl to umělec a inteligent k tomu.

Ten byt měl tři cimry. Stropy vysoko, že skoro nebyly vidět. Stovky a tisíce obrázků a serepetiček a píčovinek a přehožů a deček a taburetků a komodek a všeho.

Všechno od prachu. Okna zalepený. Parapety umolousaný. Koberce zašlý a dlažba upatlaná. Koupelna zkamenělá. Kuchyň, jak kdybyste ji vymáchali ve fritáku.

Sedm hodin očistce. Bez přestávky.

„Vole Džudo, vidíš toho zmrda?“

Koráb se motal okolo zašlý porculánový sochy. Byla mu asi do pasu. Moh to bejt jezdec na koni, ale taky to moh bejt sedící tanečník. Těžko říct. Koráb ho chtěl oprášit a nevěděl, z který strany začít.

„Toho se prosím nedotýkejte. To je Uhrančivý mandarín. Dynastie, kterou prakticky nikdo nezná. Penězi neohodnotitelné.“

Model se rozhlíd kolem.

„Fajn chlapci. Takhle jsem si to nějak představoval.“

Byli jsme s Korábem rádi. Už jsme toho měli tak akorát. Naval chlapče prachy a mažem na Závist.

„Co já bych vám jen...“

Nešpekuluj, debile. Vytáhni šrajtofli a pochlap se.

Šáh do kapsy převlečníku. Rozzářila se mu tvář. Vytáh sáček.

„Mám tu z rautu vanilkový rohlíčky. Čerstvý. Si dáte. Vemte si je všechny. Fakt ste se vytáhli.“

Líbilo se mi, že je Koráb takovej rozvážnej. Že není zbrklej. Takže mu ji nenatáh. Udělal dva kroky. Jen tak lehce praštil modela zespona do dlaně. Sáček s rohlíčkami u stropu.

Pak se otočil. Jeden rychlej půlkrok. Další krok dlouhej. Pak procítěnej kop. Mandarínovi ulítla hlava. Trup se ani nehnul.

„Pičo. Ani tu tlamu neotvírej.“

Držel jsem ukazovák těsně před xichtem modela. Chtěl začít ječet. Bylo to na něm vidět. Neřek ani slovo.

„Tak je to správný.“

Vzal jsem torzo mandarína a jebnul s ním o zed'. Tyhle puzzle
pudou složit dost blbě.

Šli jsme s Korábem na Závist. Ať žijou svátky. Ježíšku, polib
si prdel. Umotal jsem si brko.

Srát na to.

4. kapitola

„Kdysi sem chodil nějakej Tašunka. Ty ho nemůžeš pama-
tovat. Nebyls ještě na světě. Jediná nevinná oběť Sametový
revoluce, kterou znám.“

Stál jsem na výčepu na Závisti. Vedle mě starej Holoubek.
Pamětník všeho, co se v Nuslích šustlo.

Napil jsem se piva. Čekal jsem, co z něj vypadne dál.

„Tašunka byl skvělej. Miloval Indiány. Moc. Maje znal na-
z paměť. Děsně chtěl, aby mu lidi říkali Vinnetou. Nikdy
to ale neřek nahlas. Přišlo mu, že tak ušlechtilý jméno si
nezaslouží.“

Dopili jsme pivo. Zároveň. Dali si další.

„Vole Džudo. Když si na něj vzpomenu, tak bych fakt bre-
čel.“

Holoubek vytáh cigáro z krabičky. Připálil jsem mu.“

„V obyváku měl postavený tee-pee. Tam vždycky přes den
seděl. Jednou si tam nalitej rozdělal oheň. Tenkrát měli
hasiči cvičení. Pak, když dal byt zase do pucu a ušil nový
týpí, si pořídil táborák na elektriku. Proč vyhořet dvakrát,
že. Byl moudrej.“

Pomyslel jsem si, že to musel bejt dobrej magor.

„Ani hovno, Džudo. Žádnej magor. Fakt skvělej chlap. Dyt'
vo co kurva de. Každěj jsme nějak ujetej.“

To jo. Třeba Tráva je ujetej do konopí. Já sice taky, ale ne
tolik.

„Vole Džudo. Tašunka by brko do huby nevzal. Kouřil dým-
ku míru. Cpal do ní Tarase Bulbu. Smrdělo to u něj jak
v kotelně.“

To jsem si docela doved představit. Ve vyhořelým bytě hulit
Tarase muselo bejt mocný.

„Bylo, Džudo. A mocnej byl i Tašunka. Sbíral léčivý byliny.
Indiánský. Chodil pro ně v noci k Botiči. Vařil z nich čaje.
Silný. Co tě posílej. Rozumíš?“

Tomu jsem docela rozuměl. Posilující čaje jsou fajn. Pokud
se po nich neposerete.

„No, s tímhle byl Džudo docela problém. Ne každěj je snes. Myslím ty čaje. Posral se každěj druhej, co si pamatuju.“

Tašunka si asi nadělal dost nepřátel.

„Ani omylem, Džudo. Každýmu vysvětlil, že z něj vystřelil Zlej duch.“

Jo. Zlej duch. Kterej pod váma rozseká porculán napadrť.

„Vole Džudo. Nedělej si z toho prdel. Tašunka byl formát. Každýmu zmrdovi schopnej vodpustit. Rozumíš? I nepřítel byl pro něj přítel. Kurva. Pravej Indián. Fakt, pravej Indián.“

Čekal jsem, jak celá tahle adorace skončí. Ťukli jsme si. Napili se.

„Pak přišel Listopad. Ve vzduchu svoboda. Tašunka zářil jak zapadající slunce nad prérií. Aspoň mi to tak přišlo. I když sem nikdy prérii neviděl.“

Připálil jsem Holoubkovi další cigáro. Taky jsem si zapálil.

„Tašunka se už viděl v Americe. Chtěl tam vodletět a zůstat. Bejt mezi Indiánama. Splněnej životní sen. Den před vodletem ho pozvali na mítink. Jako řečníka. Jako znalce západní kultury. Debilové zasraný.“

Dopili jsme pivo a dali si další.

„Vylez na pódium postavený na Synkáči. Vidím to jako teď. Vodrhnul si z vočí skalp. Naklonil se k mikrofonu. Pak řek, že je dojatej. Že mu všichni, co tam stojej, připadaj skvělý. Že je mu s nima moc dobře. Že mu přijde, jak kdyby byl mezi rudochama.“

Típnul jsem cigáro.

„Nějakej zmrđ ho trefil dlažkou do hlavy. Zemřel ve špitále. Ani ty svý zasraný Indiány neviděl.“

Dopil jsem pivo a objednal nám rumy. Vypili jsme je. Holoubek objednal další.

Tyhle věci by se stávat neměly. Akorát že se stávaj.

Srát na to.

5. kapitola

„Vole Džudo. Kasalka mě fakt miluje.“

Stál jsem na výčepu Na Závisti. Vedle mě Ikona.

Ikona byl skvělejší. Seschlej a nepohyblivej. Možná proto se stylizoval do role akčního hrdiny.

„Vole Džudo. Když na to přijde, uběhnu mnohem dál, než před dvaceti lety.“

Tohle docela sedělo. Akorát že to doběhnoutí dál mu trvalo asi o týden dýl.

„Si vůl, Džudo. Fakt si vůl. Nejde o čas. De vo princip.“

Jasně. Vyšší princip. Nejlepší mravní.

„Na to ti seru, Džudo. A Kasalka mě fakt miluje. To ti můžu dát voštemplovaný.“

Kasalka byla cukrářka. Píchala si inzulín a prodávala domáci kremrole. Nebyla moc vysoká. Přesto vážila tolik, že dokázala cokoliv rozsednout.

„Vole Džudo. To je ženská. Fortelná. Neznám židli, která by před ní nesklopila uši.“

Ikona se v ní shlížel. Miloval ji. Z dálky. Platonicky. Silně. Bez zakolísání. Oddaně. Odevzdaně. Ztraceně.

Kasalka měla psa. Mastifa. Říkala mu František. Možná neměl metrák, ale moc mu do něj nescházelo. Obrovskej čokl. Dobromyslněj. Hravej. Přátelskej.

Ikona si dal další pivo. Připálil jsem mu cigaretu.

„Vole Džudo. Kasalka jede na dovču.“

Jasně. Co by nejela. Kremrole vždycky nesly.

„Nevim, kolik nesou kremrole. Ale prostě jede. Dala mi Františka na hlídání. Rozumíš? Sme v novým levelu. Důvěra. Dá mi na starost někoho, koho miluje víc, než sebe sama.“

Přišlo mi to trochu melodramtický. Nekomentoval jsem to. Bylo mi po tom hovno.

„Budem si s Františkem rozumět. Budem jak jeden. Já a von. Jedna bytost. Kurva Džudo, já sem ti fakt šťastnej.“

Ikona se kejval na výčepu. Z každého póru mu tryskal

vodotrysk štěstí. Nechtěl jsem mu to kazit. Cejtil jsem ale, že se na obzoru vrtí docela slušnej voser.

„Pozejtří ráno Kasalka odjíždí. Pozejtří odpo dem s Františkem ven. Chápeš? Dva chlapi si dou užít.“

Jasně. Dva chlapi si jdou užít. U toho snad ani nemusím bejt.

„Vole Džudo. U toho bejt musíš. Bude to skvělý.“

Ikona dopil a odpotácel se. Šťastnej a spokojenej. Splněnej životní sen.

Moc se mi nechtělo. Ale nedalo mi to. Pozejtří jsem byl před Závistí. Půllitr v ruce. V druhý cigáro. Zpoza rohu vyšel Ikona. Na vodítku František.

Těžko říct, kdo z nich byl větší. Na kila ale ved Franta.

„Vole Džudo. Rád tě vidím. Jak je?“

Chtěl jsem odpovědět, že mám smůlu v patách, ale spolk jsem to. Pokynul jsem těm dvěma půllitrem. Napil jsem se. Z průjezdu pod Závistí vyběhla kočka. Běhaj tady furt. Bezmyšlenkovitě. Dokola. Chaoticky.

Tahle vyběhla cílevědomě. Srala si to přes koleje do Kloboučnický. Asi tam měla nějakej záskok.

Bylo to jak z přiblblýho filmu. František se nahrbil a začal ji stíhat. Ikona se zapřel patama. Asi na desetinu vteřiny. Pak se položil a plachtil.

František ho otlouk o všechno, co jim stálo v cestě. Protáh ho pod lavičkou. Přehoup přes zábradlí.

Ikona se držel vodítka. Křečovitě. V Kloboučnický se pustil. Vyděšená kočka zmizela v kanále. František ho chvíli očuchával. Pak se vrátil. Oblíz Ikonův obličej. Pak si vedle něj leh. Ikona měl xicht od krve. Akorát uprostřed měl od Františkova jazyka bílej pruh. Stál jsem s ostatníma okolo něj. Ikona pomrkával. Pak stočil oči mým směrem. Zaostřil.

„Vole Džudo. Někdy někoho milovat je dost těžký.“

Skoro jsem ty slova neslyšel. Ale rozuměl jsem jim. Rozuměl jsem jim moc.

Jo. Někdy někoho milovat je o život.

Srát na to.

6. kapitola

Stál jsem s Korábem na výčepu Na Závisti. Byli jsme tam chvílku. První pivo. Otevřely se dveře a vešel messenger. Dal výčepákovi obálku. Nechal si něco podepsat a vypad. Vzpomněl jsem si v tu chvíli na Trávu. Nešlo si na něj nevzpomenout. Jako si nejde nevzpomenout na poslední zemětřesení.

Tráva toho zkoušel hodně. Nikdy nepatřil k odevzdanejím. Vždycky si chtěl prachy vydělat. Ne pučit. Akorát že to vždycky dopadlo trochu jinak, než zamejšlel. Kdysi byl Tráva za messengera. Necelej den.

„Vole Džudo. Vzali mě. Kurva, co by taky nevzali. Prahu mám v malíku. Ty zkratky, co znám já, nezná nikdo. To mi kurva Džudo věř.“

Nastoupil v pondělí ráno. Vyfasoval brašnu a vysílačku. Stanoviště u Myslbeka na Příkopech. První kšeft z Kotvy na Arkády.

„Vole Džudo. Kšeft jak malina. Sjel sem na Národní, chyt se vosumnáctky a nechal se vytáhnout až pod Arkády.“

„Vosumnáctka jede z Národní nahoru nejmíň půl hodky. Nebyls pomalej?“

„Jaký kurva pomalej? Měl jsem čas dobrej. Džudo, neser mě. Nevez sem vlašskej salát. Posraný lejstro se nemá jak zkazit.“
Byl jsem zticha. Pak z Trávy vylezlo, že dostal pojeb. Že se nemá flákat. Jinak že končí.

„Kurva Džudo. To se mě fakt dotklo. Prej že se flákám. To je, jak kdyby se někdo navez do mý mladší ségry. Kterou nemám. Nasral sem se, Džudo. Jak dojebanej vylitej brigádýr. Přesně tak sem se nasral.“

Další kšeft měl z Kongresáku na Vyšáku. Odvízt cosi na Václavák.

„Vole Džudo. Nejlepší to je po Nuseláku. Proseroš si to okolo Pavláku a spadneš na Vencla. Vole Džudo. Otázka tří minut. I s paузou na sváču.“

V Kongresáku dostal tlustou obálku plnou lejster. Vyběh ven. Sed na kolo. Umotal si brko, Zapálil. Vyrazil.

„Vole Džudo. Seru si to po lávce přes magistrálu. Nepojedu do hajzlu v protisměru. I když jako messenger můžu. Nuselák do města uctanej jak vana starýho Klouzka. Totál. Tam by se neprosmyk ani Jerry. Kurva. Co teď.“

Jinej by se asi snažil jet po chodníku, kterej Nuselák lemuje, ale Tráva byl v jiným levelu. Chodník mu přišel moc ponížující. Zabafal z brka a sjel do metra.

Na Vyšáku je metro povrchový. Nedostáváte se k němu přes jezdící schody. Tráva tam najel jak plochodrážní jezdec.

„Měl jsem kliku, Džudo. Zrovna se rozjížděla souprava. Moh jsem jet za ní. Jinak bych byl v hajzlu. V tunelu je tma jak v prdeli. Možná i větší. Na kole světlo nemám. Je vodlehčený. Chápeš? Kvůli rychlosti.“

Tráva slít z nástupiště mezi koleje a sral si to za posledním vagónem. Viděl jen koncový červený světla. V hubě mu zářil rudej oharek brka.

„Vole Džudo. Ty debilové nechali mezi pražcema nějaký dojebaný jámy. Sem si málem vyrazil brko z tlamy. Taky kolo dostalo zabrat.“

Dojel na Pavlák. V těsným závěsu za posledním vagónem.

„Kurva Džudo. Fakt sem toho měl plný brejle. Znáš mě. Vydržím dost. Ale řeknu ti jedno. To dojebaný metro vydrží víc.“ Vytáh kolo z kolejiště a nacpal se do vagónu. Že se nechá na Muzeum dovízt.

„Vole Džudo. Vylezu ti na Muzeu a už tam na mě čekali. Kretění. Jak kdybych byl nějakej lump. Típ jsem brko, sed sem na kolo a vykličkoval sem je.“

Tráva se dostal na povrch. Zastavil na Václaváku pod koněm a obhlíd situaci.

Vypadalo to na slušný manévry. Na Václavák se stahovaly posily z celého Středočeskýho kraje.

„Vole Džudo. Tam nebylo pro samý cajty k hnutí. Kurva. Sedmnáctej listopad z5.“

Tráva se měl dostat do Luxoru. Luxor je na Václaváku po pravý straně od koně. Kousek nad Jindřiškou.

„Kurva Džudo. Bylo mi jasný, že mám jenom jeden pokus. Repete se nekoná. Vítězství nebo smrt. Znáš to. Rozjel jsem to středem. Pak sem přeskočil na ulici. Před Luxorem jich byla halda. Vběhli mi do cesty. Za mnou dav dalších. Vysportovaný cajti. Bych se posral.“

Tráva se rozjel, co to dalo. Před Luxorem seskočil z kola.

„Vole Džudo. Možná měli fyzičku, ale jinak nic moc. Furt šli po kolu, i když už sem na něm neseděl.“

Tráva se dostal na chodník. Vpad do Luxoru. Pak mu konečně podrazili nohy.

„Vole Džudo. Leželi na mě jak hromádka neštěstí. Mě to ale bylo u prdele. Zásilku sem doručil. Vo to de, Džudo. Vodvíst svoji práci. Vo nic jinýho.“

Vedení Messengeru to vidělo jinak. Doteď chtěj po Trávovi prachy za pošramocenou pověst.

Někdy se jeden nezavděčí, ani kdyby se posral. Dal jsem si další.

Srát na to.

7. kapitola

„Ty krávo, Džudo, já tě fakt žeru.“

Koukal jsem na starýho Králíka, jak se potácí na výčepu Na Závisti. Z levýho koutku mu vytejkala nezmeliorovaná slina. Měl jsem ho rád, i když většina o něm mluvila jako o otravným zmrdovi.

Kdysi měl firmu. Stavební dříví. Docela mu to šlapalo. Pak mu nezaplatili pár faktur. Z kterejch měl odvést DPH. Akorát že se blbě odvádí cokoliv z něčeho, co k vám nikdy nedorazilo.

Firma šla do hajzlu a Králík s ní. Nejdřív to nes dost těžce, ale s přibývajícím závislostí na chlastu mu to míň a míň trápilo mozek. Nezůstalo mu nic, mimo podnikatelskejch vizí. Mimo spřádání plánů. Nikdy nezrealizovanejch plánů.

„Sjedem Botič, Džudo. Bude to velký.“

Jasně, sjedem Botič. Ne že by tu netek. Celý Nusle jsou omotaný kolem Botiče. Omotaný kolem potoka, kterej se chvíli vyvaluje na sluníčku, aby pak zmizel v temným a mrazivým podzemí.

„Uděláme neckyádu, Džudo. Stánky a lidi a prdel a vejvar. Vole. Tohle by nás mohlo vodrazit vod dna.“

Jestli nás to někam vodrazí, tak akorát do prdele. Nechtěl jsem ale Králíkovi kazit radost. Ten, když viděl, že neprotestuju, tak si ze samý radosti na mě dal před odchodem tři piva.

Neckyáda ani nezačala a už jsem v mínusu. Fakt dobrý.

Tři dny jsem Králíka neviděl. Pak jsme se zase potkali. Na Závisti. Bylo před zavíračkou a Králík byl totálně mimo.

„Džudo, my to dáme. Kurva. Dáme. Teď o víkendu. Bude to fakt velký. Vejvar a všechno.“

Dejchal na mě zelenou a prošlý fazole a voči se mu leskly víc než koule jakýhokoliv vypucovanýho psa.

„Ty bejku, neckyáda. Králíkova neckyáda. Potomci se zeserou. Tradice. Tady kurva začíná něco mocnýho.“

Chvíli se kejval a pak si ustlal vedle bedny. Drcnul do ní.

Maník, co si zrovna vyhrával na spokojený stáří se přehmát a prosral čtyři švestky. Chtěl si Králíka podat.

Poslal jsem ho do hajzlu. Na Králíka šahat nenechám. Týpek měl chvíli kecy, ale pak toho nechal.

Tihle sráči maj děsně vyvinutej cit. Neomylně poznaj, kdo se před nima zesere, a kdo by do toho šel. Oni by nešli do ničeho. Nikdy a za nikoho. Jsou to sráči.

V sobotu ráno jsem byl u Botiče. Stál jsem na mostě u Kapitulský a koukal, kde je Králík. Dorazil.

Měl necky, zašpuntovaný, měl takový ty plavky, co maj pruhy a kšandy a mával na mě.

„Neckyáda, Džudo. První ročník.“

Bylo mi ho líto. Moc líto. Vůbec neregistroval, že tam nikdo není. Žádný stánky, žádný davy lidí, žádněj vejvar, nic.

Pouze prázdno a pusto a beznaděj a kolem domy, z jejichž oken už kdysi dávno někdo neznámej vykřičel zoufalství svý i těch druhejch.

Nased do necek, odrazil od břehu a zmizel. Ani mi nezamával. Soustředěnej na to, co přijde.

Už jsem ho nikdy neviděl. A myslím, že už ho ani nikdy nevidím. Netuším, jestli doplul tam, kam chtěl, ale doufám, že jo. Zasloužil si to. A jestli je někde pod hladinou, na furt a bez naděje, tak mu holt ten jeho poslední sen nevyšel.

Srát na to.

8. kapitola

„Ty se se mnou nebavíš?“

Seděl jsem opřenej o zeď baráku. Nade mnou stála Sára. Moje láska. Moje všechno. Stála rozkročená. Nasraná. Vytočená jak mixér.

„Tak kurva mluv. Vo co ti de?“

Chtěl jsem jí toho tolik říct. Jak je fajn a jak je krásná a jak je mi s ní děsně dobře. THC mi zaplavilo krevní řečiště. Mezi prsty jsem měl sežmoulanýho, doutnajícího jointa. Nedokázal jsem říct ani slovo.

„Ty seš fakt neuvěřitelnej debil. Zhulenej debil.“

Zhulenej jsem byl. To sedělo. Ale debil ne. To ani náhodou. Měl jsem připravenou celou haldu vět, co jsem jí chtěl říct. Vymazlený slova o životě a o vztazích a o tom, co všechno pro mne znamená.

Nadech jsem se a zkusil ze sebe dostat první z nich. Zvlád jsem akorát citoslovce, kterýmu jsem nerozuměl.

„Cože?“

Nezkoušel jsem to zopakovat. Seděl jsem na zemi a koukal na ni. Rezatý vlasy a pihy kolem nosu a zelený oči a rty. Nasraně sevřený, nádherný rty.

Ještě nedávno se jí pusa smála. Celej obličej se jí smál. Bylo to prima. Pak se to začalo srát.

„Proč na ten pohřeb nešel?“

Chtěl jsem na něj jít. Přísahám. Chtěl jsem jít, protože když vám zemře někdo, o kom mluvíte jako o nejlepším kámošovi, je slušnost jít na pohřeb. Akorát že já to nedal.

„Víš, že sem tě fakt měla ráda?“

Proč ten minulej čas? Chtěl jsem se jí na to zeptat. Chtěl jsem zvednout ruku a cejtít její dlaň a chtěl jsem, aby si sedla vedle mne na zaplivanej chodník a děsně moc jsem jí toho chtěl říct. Nedokázal jsem pohnout rukou ani o milimetr. Nedokázal jsem ani potáhnout z jointa.

„Tak kurva něco řekni!“

Proč na mne křičíš? Proč na mě křičíš, Sáro? Mě to fakt

mrzí. Mě to sere. Nedal jsem to, no. Nechtěl jsem, aby mi tekly slzy před cizejma lidma. Nejsem sráč, co dává najevo žal a smutek.

„Seš normální sráč, Džudo. A já tě fakt měla ráda.“

Tak dobře. Jsem sráč. Ale proč zase ten minulej čas? Děje se něco, o čem nevím?“

„Končím s tebou. Já už na to nemám. Na ty tvoje stavy, nálady, na ty tvý kecy vo tom, co bude. Je konec, Džudo.“

Takže se něco děje. Sára mi mizí. Hrdlem se mi valil vzlyk, ale nedostal se přes strnulý krční svaly. Ucpal mi průdušnici a já nemoh dejchat.

„A já tě ty debile měla fakt ráda.“

Odcházela a její dlouhý nohy se zlostně mýjely. Koukal jsem, jak se mi vzdaluje. Chtěl jsem na ni zavolat, ale nedostal jsem ze sebe ani slovo.

Seděl jsem opřenej o zeď a z levýho oka mi vytekla slza. Sjížděla po tváři, horká a osamocená, a když se mi dostala ke rtům, s vypětím všech sil jsem vystrčil jazyk a slíz jsem ji. Nebrečím na veřejnosti. Nikdy.

Srát na to.